

*Je zpátky...
a nenechá ji uniknout.*

ZAKÁZANÁ HRA DOUPE

Od autorky
bestsellerové série

Upíří Deníky

FRAGMENT

L. J. Smith

YOUNG
ADULTS

Zakázaná hra

Doupě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

L. J. Smith
Zakázaná hra – Doupě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZAKÁZANÁ HRA DOUPĚ

*Je zpátky...
a nenechá ji uniknout.*

L. J. Smith

*Joanne Finucanové, skutečné hrdince
a celoživotní inspiraci*

1. KAPITOLA

Nešlo ani tak o lov, jako o zabíjení.

Právě to přivedlo Gordieho Wilsona toho slunečného květnového rána do předhůří Santa Any. Proto nešel do školy, ačkoliv nevěděl, jestli mu projde padělání matčina podpisu na další omluvence. Nelákaly ho kopce poseté kvetoucími rostlinami, nebesky modré vlčí boby ani voňavé purpurové šalvěže, ale mlskavý zvuk olova vnikajícího do tkání.

Zabíjení se nic nevyrovná.

I když Gordie dával přednost velkým zvířatům, králíci byli k mání pořád – pokud člověk věděl, jak se vyhnout správcům obory. Ještě nikdy ho nechytili.

Zabíjení se mu líbilo odjakživa. V sedmi letech střílel vzduchovkou drozdy a špačky. V devíti přešel s brokovnicí na veverka. Jako dvanáctiletého ho táta vzal na opravdovou loveckou výpravu, skolili jelence starou winchesterovkou ráže .243.

Byl to výjimečný zážitek. Ale to vlastně platilo o každém úlovku. Jak říkal táta: *Dobrý lov nikdy nekončí*. Gordie každý večer v posteli vzpomínal na ty nejlepší výpravy – na stopování kořisti, střelbu i vzrušující okamžiky smrti. Lovil dokonce i ve snech.

Když postupoval korytem vyschlého potoka, na krátký okamžik mu hlavou probleskla vzpomínka jako plamínek ohně. Noční můra. Jedinkrát se mu zdálo, že se při lovu role vyměnily a on se ocitl na opačné straně hledáčku – chňapali po něm psi a stal se šťvanou zvěří. Hon skončil až tím, že se probudil celý zpoceny.

Pitomý sen. Není přece žádný králík, ale lovec. Vrchol potravního řetězce. Vloni skolil losa.

Taková velká zvířata stálo za to pozorovat, zkoumat, připravovat se na ně. Králíky ne. Gordie sem jednoduše rád chodil a vyháněl je z křoví.

Tohle bylo dobré místo. Šalvějí porostlý svah stoupal k dubovému a platanovému hájku s křovinatým podrostem. Tam se určitě schovává aspoň jeden ušák.

Pak ho uviděl, přímo na otevřeném prostranství. Malého pouštního králíka, který se slunil u trsu trávy. Věděl o Gordiem, ale zůstával nehybný. Přimražený na místě. *Super*, pomyslel si Gordie. Uměl se připlížit ke králíkovi tak blízko, že by ho v podstatě dokázal chytit holýma rukama.

Podstatné bylo, aby si králík myslel, že ho nevidíte. Když se na něj díváte jenom po očku, když pomalu chodíte cik cak, pořád blíž a blíž...

Dokud má uši přitisknuté k tělu, nezvedá je a neotáčí s nimi, je všechno v pohodě.

Gordie opatrně obešel škumpový keř a koutkem oka se podíval na kořist. Byl tak blízko, že rozeznával králíčí fousky. Naplňoval ho pocit ryzího štěstí a útrobami se mu rozlévalo příjemné teplo. Králík se ani nepohnul – a vydrží tak.

Bože, tohle ho vzrušovalo nejvíc, to bylo na lovu to nejlepší. Se zatajeným dechem pozvedl pušku a namířil vlasový kříž na cíl. Přiložil prst na spoušť.

Vtom se dal králík do pohybu – najednou z něj byla šedohnědá šmouha se zábleskem bílého ocasu. Utíká!

Gordie vystřelil, ale projektil se zaryl do země těsně za prchajícím zvířetem. Zvedl se obláček prachu a králík utíkal dál, dolů do vyschlého koryta. Vzápětí zmizel za orobinci.

Kruci! Kéž by měl s sebou psa – třeba tátova bígla Aggieho. Psi honičky zbožňují. Gordie je při tom hrozně rád pozoroval. Sledoval, jak vyhánějí králíka z úkrytu, a čekal, až ho naženou přímo před něj. Byla škoda ukončovat dobrý hon příliš brzy. Táta občas nechal králíka běžet, pokud si na útěku vedl obzvláště dobře, ale to byla hloupost. K čemu je lov bez úlovku?

Čas od času o sobě Gordie... přemýšlel.

Nejasně cítil, že loví jinak než otec. O samotě dělal věci, o kterých nikdy nikomu neříkal. Jako pětiletý lil na škvory denaturovaný líh a díval se, jak se dlouho svíjejí, než konečně zemřeli. Když řídil auto, snažil se přejet vačici nebo kočku, kdykoliv se mu naskytla příležitost.

Zabíjení měl zkrátka rád. Jakékoliv zabíjení.

To bylo jeho malé tajemství.

Ušák zmizel. Gordie ho vyplašil. Nebo...

Nebo ho vyplašilo něco jiného.

Narůstal v něm zvláštní pocit. Objevil se tak pomalu, že si ho ze začátku ani nevšiml, a nepřipomínal nic, co by znal – rozhodně ne v bdělém stavu. Pocit... pocit, jaký asi má králík, když ztuhne, přikrčený u země, a cítí na sobě oči lovce. Nebo jaký může zažívat veverka, když vidí, jak se k ní pomalu plíží něco velkého.

Pocit, že ho něco sleduje.

Na zátylku se mu zježily chloupky a naskákala mu husí kůže.

Něco se na něj dívá. Uvědomoval si to prapůvodní částí mozku, která se za sto milionů let nezměnila. Plazí částí.

Opatrně se otočil.

Přímo za ním rostly tři platany tak blízko u sebe, že vrhaly společný stín. Temnota pod nimi však byla na stín příliš tmavá. Vypadalo to spíš, jako kdyby se tam převalovala nějaká černá mlha.

Něco tam bylo a sledovalo toho králíka.

A teď to pozorovalo jeho.

Zdalo se, že se černá mlha pohnula. Ze tmy se za-
blýskaly oslnivě bílé zuby jako odraz slunečních paprsků od vodní hladiny.

Gordie vykulil oči.

Co to... co to *je*?

Mlha se znovu pohnula. Vtom to spatřil.

Jenomže... to nemohla být pravda. Nemohlo to být to, co si myslel, že vidí... *prostě nemohlo*. Protože nic takového v reálném světě neexistuje, takže...

Tvor předčil jeho nejbujnější fantazie. Když se dal

do pohybu, pohyboval se opravdu *rychle*. Gordie proti němu stačil vypálit jedinou ránu, pak se otočil a dal se na útěk.

Prchal stejným směrem jako ten králík, klouzal dolů po svahu a rozdíral si džíny i ruce o pichlavé opuncie. Tvor se mu držel těsně za patami. Slyšel jeho dech. Pak klopýtl o kámen, rozhodil ruce a upadl.

Překulil se na záda a poprvé uviděl toho tvora v plném slunečním světle. Otevřel pusou v němém výkřiku. Chtěl zacouvat, ale byl ochromený hrůzou.

Tvor se zvolna přiblížil.

Gordiemu splynulo ze rtů bublavé vyjeknutí a hlavou mu bleskla poslední myšlenka: *Proč já – proč já – nejsem přece králík – proč já...*

Srdce se mu zastavilo, ještě než do něj tvor zaťal zuby.

Jenny si pročesávala vlasy. Důkladně. Praskaly a vlivem statické elektřiny vstávaly v ústrety plastovým zubům hřebene. Bylo zlatavé květnové odpoledne a Jenny nepřítomně hleděla na vlastní odraz – na dívku s očima tmavě zelenými jako borovicové jehlice a obočími rovnými jako dva rozhodné tahy štětce. Vlasy, které se zvedaly k hřebenu, měly barvu sluncem prozářeného medu.

„Neudělali to.“

Jenny se zarazila. V zrcadle se za ní objevila tmavovláska a tmavými očima zarudlýma od pláče. Vypadala, že přemáhá nutkání utéct.

„Prosím?“

„Říkala jsem, že to neudělali. Boučač a P. C. Nezašli tvou kámošku Summer.“

Ach. Jenny křečovitě sevřela hřeben. Nedokázala ani otočit hlavu. Jen se dívala na odraz dívčinych očí v zrcadle. Už jí rozuměla. „Nikdy jsem netvrdila, že ji zabili,“ odpověděla tiše a opatrně. „Jenom jsem řekla policii, že tam tu noc byli. A že něco ukradli z mého obýváku. Papírový dům. Hru.“

„Nenávidím vás.“

Jenny se v šoku obrátila.

„Tebe i tvoje úžasný kámoše. Udělali jste to vy. To vy jste ji zabili. Jednou se to všichni dozvedí a vy za to zaplatíte. Budete litovat.“ Dívka v hubených, dosněda opálených prstech nervózně mačkala papírový kapesníček a cupovala ho na kousky. Dlouhé vlasy měla úplně rovné až na mírnou vlnku na koncích a z jejích tmavých očí vyzařovala vážnost. Nechodila k nim na střední Vista Grande.

Jenny tu tmavovlásku nikdy předtím neviděla. Odložila hřeben a přistoupila k ní. Dívku to očividně zaskočilo.

„Proč jsi plakala?“ zeptala se jí jemně.

„Co je ti po tom? Jsi šplhounka. Nosíš do školy kvalitní hadry, promenáduješ se se svejma zazobanejma kámošema...“

„Kdo je zazobaný? Jak s tím souvisejí moje šaty?“ Jenny povytáhla obočí a významně se podívala na dívčiny módně potrhané, značkové džíny.

„Jsi šplhounka...“ zopakovala dívka trucovitě.

Jenny ji chytila za ramena.

„To teda nejsem,“ spustila na ni. „Jsem člověk, stejně jako ty. Tak co máš za problém?“

Dívka mlčela a snažila se jí vykroutit. Jenny cítila pod rukama drobné kůstky. Nakonec dívka vyhrkla: „P. C. byl můj kámoš. Tý holce nic neudělal. Ty a tvoji kámoši jste něco provedli, něco tak hroznýho, že jste museli schovat její tělo a vykládat všechny ty lži. Ale já vám ukážu. Můžu dokázat, že jí P. C. neublížil. Můžu to dokázat.“

Navzdory teplému dnu Jenny naskákala na rukou husí kůže a ucítila mravenčení v prstech.

„Jak to myslíš?“

Její výraz zřejmě dívku polekal. „To je fuk.“

„Ne, pověz mi to. Jak to můžeš dokázat? Ty jsi...“

„Pusť mě!“

Jenny si uvědomila, že jedná neurvale. Tak se nikdy nechovala. Ale nedokázala se ovládnout. Po zádech jí přejížděl mráz – chtěla z té holky dostat odpověď.

„Ty jsi ho viděla nebo tak něco?“ zeptala se. „Vrátil se ráno domů? Viděla jsi, co udělal s tím papírovým do...“

Holení jí projela bolest. Dívka ji koplá. Jenny na chvíličku uvolnila sevření, dívka se jí vyškubla a vyběhla ke dveřím.

„Počkej! Ty to nechápeš...“

Dívka prudce otevřela dveře toalet a vyřítila se ven. Jenny se kulhavě vydala za ní, ale když se rozhlédla po ochozu v druhém patře, nikde ji nespatriila. Na betonové podlaze po ní zůstalo jen několik cárů papírového kapesníčku.

Jenny dokulhala k nejbližší šatně a nahlédla dovnitř. Viděla jen řady skříněk a studenty. Vrátila se na ochoz a podívala se přes zábradlí na hlavní dvůr. Samí studenti s obědy.

Ta holka byla mladší, možná chodila na střední školu Magnolia kousek odtud.

Za každou cenu ji musí najít. Ta holka něco viděla. Možná něco ví...

Jenny si vzpomněla, že nechala na toaletách kabelku. Dobelhalala se pro ni a pomalu vyšla ven.

Vedle toalet zvonil placený telefon. Jenny se rozhlédla – dva učitelé právě opodál zamykali učebny a po schodech na obou koncích budovy scházely davy studentů. Nezdálo se, že by někdo čekal hovor nebo že by si všímal zvonícího telefonu.

Jenny zvedla sluchátko. „Ano?“ řekla, i když si připadala trochu hloupě.

Slyšela jen šumění statické elektřiny. Pak se ozvalo klapnutí a Jenny na pozadí šumu rozeznala tichý mužský hlas. Mluvil zkresleně, protahoval slabiky a na jeho přízvuku bylo cosi divného. Znělo to, jako kdyby šeptal pořád dokola jedno slovo.

A. A potom dlouhé, kvílivé vydechnutí. *vííí. A... vííí...*

Nedávalo to smysl.

„Haló?“

Víííííííí. Klap. V pozadí zaslechla jakousi řeč, ostrý, staccatový poryv zvuku s podivným rytmem. Znělo to úplně jinak než angličtina.

Špatné spojení, pomyslela si a zavěsila.

Zase jí mravenčily prsty, ale to teď neměla čas řešit. Musela najít tu holku.

Radši seženu ostatní, rozhodla se.

2. KAPITOLA

Nejdřív se Jenny podívala do Tomovy třídy obchodního práva, ale neviděla ho tam, a tak sešla po schodech dolů a vykročila po školním kampusu kolem spolužáků, kteří posedávali na svých oblíbených lavičkách. Slyšela šustot papírových sáčků a zavanula k ní vůně obědů.

Její parta spolu v posledních dvou týdnech nejedla – stávali se námětem příliš mnoha řečí. Jenže dneska neměli na výběr.

Začnu s Audrey, pomyslela si Jenny, minula amfiteátr s oprýskanými dřevěnými lavičkami a podívala se do jedné z učeben vedení domácnosti. Audrey chodila na výzdobu interiérů a samozřejmě v ní vynikala.

Jenny počkala přede dveřmi, dokud Audrey, která ještě něco probírala s učitelem, nezvedla oči a nezachytila její pohled.

Audrey zaklapla desky, uložila je do batohu a vyšla ven. „Co se děje?“

„Musíme sehnat ostatní,“ oznámila jí Jenny. „Máš s sebou oběd?“

„Jo.“ Audrey se nezeptala, proč se potřebují všichni sejít. Jen si nacvičeným pohybem hlavy setřásla měděnou ofinu z očí a stiskla rty obarvené třeshňovým leskem.

Vyrazily přes školní areál k dívčí tělocvičně. Pražilo slunce, takže Jenny po zátylku stékaly kapičky potu. V květnu bylo takové horko nezvyklé i v Kalifornii. Tak proč uvnitř cítila takový chlad?

Nahlédly do dívčích šaten. Dee ještě nebyla oblečená – máchala kolem sebe osuškou a vesele na sebe halekaly s několika děvčaty z plaveckého týmu. Dee očividně necítila sebemenší rozpaky ze své nahoty. Měla krásné a pružné tělo, jako uhlově černý panter. Když si všimla významných pohledů Jenny a Audrey, povytáhla na ně obočí, přikývla a sáhla pro tmavočervené tričko. O minutu později se k nim připojila.

Zacha našly v oddělení výtvarného umění, kde stál před fotografickou laboratoří. Jenny překvapilo, že její bratranec není uvnitř a nepracuje. Jeho hubený, soustředěný obličej byl vždycky bledý, ale teď dosahoval téměř křídového odstínu. Navíc Zach v posledních pár týdnech začal nosit černé bavlněné kalhoty a košile. *Změnil se*, pomyslela si Jenny. A není taky divu. To, čím si prošli, by změnilo každého.

Když na Jenny pohlédl, trhla hlavou směrem k parkovišti pro zaměstnance. Obvyklé místo. Krátce přikývl na znamení, že rozumí. Přijde tam.

Michael u angličtinářského pavilonu sbíral z betonové země rozházené knihy a papíry.

„Pitomci, hovada, jelita. Neandrtálci,“ mumlal si pro sebe.

„Kdo to udělal?“ zeptala se Jenny, zatímco Audrey zjišťovala, jestli Michael nemá nějaké modřiny.

„Carl Vortman a Steve Matsushima.“ Michael byl brunátný v obličejí a jeho tmavé vlasy vypadaly ještě rozčuchaněji než obvykle. „Pomohlo by, kdybys mi dala pusu sem,“ oslovil Audrey a ukázal si na koutek úst.

Dee předvedla hbitý, ladný úder a kop jako prvky nějakého tance. „Vyřídím to s nimi,“ řekla a vycenila zuby v barbarském úsměvu.

„No tak, musíme si promluvit,“ řekla Jenny. „Viděl někdo Toma?“

„Myslím, že dopoledne chyběl,“ odpověděla Audrey. „Nebyl na dějepisu ani na angličtině.“

Paráda, pomyslela si Jenny, zatímco si Michael šel pro oběd. *Zach chodí v černé jako funebrák, Michaela šikankují a superstudent Tom nechodí do školy – zrovna když ho nejvíc potřebuju.*

Sedli si vedle parkoviště na plácek, jemuž studenti říkali travnatý pahorek. Za chvíli se objevil Zach, hodil na zem nejdřív sáček s obědem a pak vedle něj klesl sám. Jediným ležérním pohybem pod sebe poskládal svoje dlouhé, hubené nohy.

„Co se děje?“ zeptala se Dee.

Jenny se zhluboka nadechla.

„Přišla za mnou jedna holka,“ začala a co nejlíp popsala uplakanou dívku. „Nejspíš devátačka,“ uzavřela. „Znáte ji někdo?“

Všichni zavrtěli hlavami.

„Tvrдила, že jsme Summer zabili my a schovali jsme její tělo. Prý ví, že to P. C. neudělal. Mluvila, jako kdyby to vážně věděla, ne že mu prostě věří nebo tak něco.“

Dee přimhouřila trnkové oči. „Myslíš...“

„Myslím, že ho to ráno možná viděla. A to znamená...“

„Že třeba ví, kde je ten papírový dům,“ doplnil Michael spíš poplašeně než nadšeně.

„Jestli je to tak, musíme ji najít,“ řekla Jenny.

Michael zasténal.

Jenny mu to nevyčítala. Jejich situace byla zkrátka a dobře hrozná. Ostatní se po nich podezíravě dívali – a navíc tu bylo nebezpečí, o němž věděli jen oni.

Do značné míry šlo o Jennyinu chybu. Byl to její skvělý nápad. *Povíme policii pravdu...*

Přijely dvě policistky. Jedna byla z Havaje nebo Polynésie a krásná jako modelka, ta druhá robustní mateřský typ. Obě si prohlédly hromadu střepů u posuvných prosklených dveří.

„Ale tohle nemá nic společného se Summer,“ upozornila je Jenny a pak jim to s Tomem, Michaelem a Audrey vysvětlila celé znovu.

Ne, nebyli to ufoní. Tedy, něco na ten způsob vlastně ano – Julian nepocházel z našeho světa, ale on ty dveře nerozbil. Vynořil se ze hry – nebo je spíš do ní přenesl. Nebo spíš...

Dobře, takže ještě jednou od začátku.

Jenny tu hru koupila na Montevideo Avenue, v obchodě s názvem Další hry. Jasně? Koupila ji, přinesla ji

domů a otevřeli ji. Ano, byli u toho všichni, všech šest plus Summer. Slavili Tomovy sedmnáctiny.

V krabici byl kartonový dům. Model domu. Postavili ho – byl to viktoriánský dům se třemi podlažími a věžičkou. Modrý.

Pak do něj umístili papírové figurky, které namalovali tak, aby se jim podobaly. Jo, jasně, jsou trochu staří na to, aby si hráli s papírovými figurkami, ale nebyl to jenom dům pro panenky.

Byla to hra. Měli nakreslit svoje nejhorší noční můry, umístit je někam do domu a dostat se z přízemí až nahoru, přes noční můry všech hráčů.

Případalo jim to jako prima hra. Jenže najednou byla skutečná.

Ano, skutečná. Opravdická. Jak jinak to chcete ještě říct? Reálná!

Všichni tak nějak omdleli, a když se probrali, ocitli se v tom domě. Uvnitř. Už nebyl z kartonu. Byl to normální dům s pevnými stěnami. A objevil se Julian.

Kdo je Julian? Otázka spíš zněla, *co* je. Když ho budete považovat za prince démonů, nebudete daleko od pravdy. Sám se označoval za Stínového muže.

Stínový muž. Něco jako pohádkový skřítek, jenže přináší noční můry.

Podívejte, podstatné je, že zabil Summer. Přinutil ji, aby se utkala s tím, co ji nejvíc děsilo, což byl neuklizený pokoj. S hromadami odpadků a obřími šváby. Ano, znělo to legračně, ale nebyla to žádná sranda...

Ne, nikdo z nich nečetl Kafku.

Poslyšte, není to legrace, protože to zabilo Summer.

Skončila zasypaná pekelným smetištěm, pod hromadami špíny a hniloby. Slyšeli, jak hrozně ječí, a potom najednou zmlkla.

Tělo? No kde by asi bylo? Je tam, pohřbené pod odpadky v tom papírovém domě, ve světě stínů.

Ne! Ty rozbité prosklené dveře s tím nemají nic společného. Rozbily se až poté, co unikli ze světa stínů. Jenny Juliana obelstila a zavřela ho za dveřmi s namalovanou runou. Když se vrátili do normálního světa, Jenny uložila papírový dům zpátky do krabice a zavolali na policii. Ano, jednalo se o telefonát v 6.34 dnes ráno. Během telefonování uslyšeli třískání skla, a když vběhli do obýváku, viděli dva mladíky, jak utíkají s krabicí po zahradě a pryč přes plot.

Proč by někdo chtěl krást tu krabici? No, ti dva mladíci sledovali Jenny, když kupovala tu hru. A ta hra člověka očaruje. Když vidíte tu lesklou bílou krabici, chcete ji za každou cenu mít. Ti mladíci nejspíš šli za Jenny jen proto, aby získali tu hru.

NE, SUMMER TUDY NEZMIZELA! SUMMER TADY NEBYLA! TOU DOBOU UŽ BYLA MRTVÁ!

Teprve když to všechno vypověděli, si Jenny uvědomila, jak bláznivě jejich vyprávění zní. Policisté nejdřív ani nevěřili, že se Summer vůbec ztratila, ačkoliv Tom se opakovaně dožadoval zkoušky na detektoru lži.

Uvěřili tomu, až když zavolali Summeřiným rodičům a zjistili, že ji od minulého dne nikdo neviděl. To už Jenny s ostatními seděla u velkého stolu na policejní stanici a ze všech stran byli obklopení detektivy. Jenny podle fotografií identifikovala dvojici mladíků, kteří

ukradli hru. P. C. Serrant a Scott Martell, známější pod přezdívkou Boučač, kterou si sám dal. Oba už se v minulosti dopustili krádeží v obchodě a vozili se v cizích autech. P. C. měl šátek a černou koženou vestou, Boučač byl ten s flanelovou košilí a špatnou pletí.

A ukázalo se, že se ztratili i oni.

Nejhorší bylo, když na stanici přijeli Parker-Pearsonovi, aby se Jenny zeptali, kde jejich dcera doopravdy je. Necháпали, proč jim Jenny, která znala Summer od čtvrté třídy, neřekne pravdu. Všem nakonec udělali test na drogy, protože Summerin otec byl přesvědčený, že jejich příběh zní přesně jako to, co sám vídal v šedesátých letech. Jako hodně špatný trip.

Paní Parker-Pearsonová pořád opakovala: „Ať Summer udělala cokoliv, nezáleží na tom. Jenom nám řekni, kde je.“

Bylo to hrozné.

Přítrž tomu učinila až Aba.

Objevila se ve chvíli, kdy rozruch dostoupil vrcholu. Měla na sobě zářivě oranžové oblečení, spíš roucho než šaty, a oranžový šátek ovázaný kolem hlavy jako turban. Byla to Deeina babička, ale vypadala jako členka královské rodiny. Požádala policisty, aby ji s dětmi nechali o samotě.

Jenny jí roztřeseně znovu vyprávěla celý příběh.

Když skončila, Aba se postupně zadívala na jednoho po druhém. Na Toma, atletického šampiona, jehož normálně upravené vlasy byly divoce rozčuchané. Na Audrey, za všech okolností elegantní, s líčením rozmazaným od pláče. Na Zacha, nevykolejitelného fotografa, se skel-

ným pohledem v šedých očích. Na Michaela s hlavou položenou na stole. Na Dee, která jako jediná z nich dokázala sedět rovně, a byla hrdá, napjatá a vzteklá a s krátké zpoceně vlasy se jí leskly jako slída.

Na Jenny, která jí oplácěla pohled s nevyslovenou prosbou o pochopení.

Pak sochařka Aba sklopila oči k vlastním propleteným prstům, i ve stáří dlouhým a krásným.

„Vyprávěla jsem ti hodně příběhů,“ oslovila Jenny, „ale existuje jeden známý, který jsi myslím ještě neslyšela. Je to hauský příběh. Moji předkové mluvili hausky a matka mi ho vyprávěla, když jsem byla ještě malá holka.“

Michael pomalu zvedl hlavu.

„Kdysi žil lovec, který se vydal do buše a našel tam na zemi ležet lebku. Když ji spatřil, nahlas se podivil: *Páni, jak ses sem dostala?* A k jeho úžasu lebka odpověděla: *Dostalo mě sem mluvení, příteli.*“

Tom se zaujatě předklonil. Audrey na Abu pochybovačně hleděla. Neznala ji tak dobře jako ostatní.

Aba pokračovala: „Lovec rozrušeně běžel zpátky do vesnice a všem oznamoval, že našel mluvící lebku. Když to uslyšel náčelník, požádal lovce, aby ho k ní zavedl. A tak ho lovec vzal k zázračné lebce. *Mluv*, řekl, ale lebka jen ležela na zemi. Náčelník se rozzlobil, že ho lovec podvedl, usekl mu hlavu a nechal ji ležet na zemi. Jakmile náčelník odešel, lebka se zeptala čerstvě odseknuté hlavy: *Páni, jak ses sem dostala?* A hlava odpověděla: *Dostalo mě sem mluvení, příteli.*“

V dlouhém tichu, které se rozhostilo, Jenny slyšela drnčení telefonů a hlasy za dveřmi.

„Chcete říct,“ ozval se nakonec Michael, „že jsme moc mluvili?“

„Chci tím říct, že nemusíte všem sdělovat všechno, co víte. Někdy je lepší být zticha. Navíc nemusíte trvat na tom, že váš pohled je jediný správný, i když tomu sami věříte. Tomu lovcovi by se nejspíš nic nestalo, kdyby řekl: *Myslím, že na mě mluvila lebka, ale možná se mi to jenom zdálo.*“

„Jenže nám se to nezdálo,“ zašeptala Jenny.

Abina následující slova je všechny hluboce zasáhla. Všechno se nějakým způsobem usnadnilo.

„Věřím ti,“ řekla tiše a jemně položila svou ruku na její.

Když se policie vrátila, všichni byli klidní. Jennyina parta připustila, že ačkoliv si mysleli, že říkají pravdu, mohlo se jednat o nějaký sen nebo halucinaci. Policie teď pracovala s teorií, že se Summer skutečně něco stalo, něco tak hrozného, že to ostatní vytěsnili z paměti a vymysleli si místo toho hysterickou historku. Pubertáci jsou obzvláště náchylní k hromadným halucinacím, vysvětloval Abě jakýsi inspektor. Jestli projdou zkouškou na detektoru lži, aby se prokázalo, že Summer nic neudělali...

Prošli.

Policie je propustila do péče rodičů, Jenny se vrátila domů a spala pak šestnáct hodin v kuse. Když se probudila, byla neděle a Summer se stále neobjevila. Totéž platilo o Bouchačovi a P. C.

Tak bylo zřízeno Centrum.

Nově se mělo za to, že Boučač a P. C. zmizeli se Su-

mmer, nebo že někdo jiný zmizel se všemi třemi. Místní nákupní středisko poskytlo prostory pro pátrací centrum a stovky dobrovolníků prohledávaly odvodňovací potrubí, strouhy a skládky.

Jenny nic z toho nemohla zastavit. Každý den přicházeli další dobrovolníci a pátrání se rozšiřovalo.

Cítila se příšerně, ale potom si uvědomila jednu věc.

Summeřino tělo nebylo na žádné skládce – ale ten papírový dům tam mohl skončit. Pátrání po Summer nebylo k ničemu, třeba by však mohli uspět v pátrání po Bouchačovi a P. C.

Jak sklíčeně řekla Dee i ostatním: „Protože se určitě dostali do toho domu, a to znamená, že můžou vystoupat do třetího patra. A to zase znamená, že můžou otevřít jisté dveře a pustit Juliana ven...“

Proto chodili každý den s dalšími dobrovolníky a hledali něco, co by jim napovědělo, kam Bouchač Martell a P. C. Serrani odnesli tu hru. Jenny věděla, že závodí s časem. Potřebovali se dostat k tomu domu dřív, než se Bouchač a P. C. dostanou k Julianovi. Protože poté, co Julianovi slíbila, že s ním zůstane napořád, ho obelstila – zamkla ho za těmi dveřmi a pak utekla...

Jestli se Julian někdy dostane ven, najde ji. Dostihne ji. A pomstí se.

3. KAPITOLA

Michael na travnatém pahorku pořád sténal při představě, že se pustí do pátrání po té uplakané dívce.

„Nejspíš nic neví,“ řekl Zach se šedýma očima jako zimní mraky. „Nejspíš jenom uvažuje o tom, jestli jsme to neudělali my. Vlastně si myslím, že to nejspíš napadlo každého.“

Jenny se rozhlédla po ostatních. Dee ležela rozvalená na trávě a Audrey seděla na svých školních deskách, aby si neušpinila bílý kalhotový kostýmek. Michael se podobal plyšovému medvědovi, ale měl sarkastický pohled kokršpaněla, kdežto Zach seděl jako nějaký tibetský mnich s vlasy staženými do ohonu. Nevypadali jako vrazi, ale Zach měl pravdu a byl to celý on, že takové věci vyslovoval nahlas.

„Dneska budeme tak jako tak roznášet plakáty,“ poznamenala Audrey. „Přitom se můžeme klidně porozhlédnout po té holce.“

„Stejně to nemá cenu,“ pronesl Zach bezvýrazně.

Ostatní se otočili k Jenny. Jejich pohledy říkaly: *je to tvůj bratranec, vyříd' to s ním ty.*

Jenny se zhluboka nadechla. „Víš moc dobře, že to cenu má,“ odpověděla rázně. „Jestli nezískáme zpátky ten papírový dům, víš, co se může stát.“

„A co uděláš, když ho získáme? Spálíš ho? Roztrháš? S nimi uvnitř? Není to vražda? Nebo se Bouchač a P. C. nepočítají?“

Všichni začali mluvit jeden přes druhého. „Oni by se o nás vůbec nestarali...“ začala Audrey.

„Uklidněte se,“ řekla Dee a postavila se nad Zacha jako podrážděná lvice.

„Třeba nejsou uvnitř. Třeba ji jenom vzali a odjeli z města nebo tak něco,“ hlesl Michael.

Jenny zmobilizovala veškeré síly, vstala a zadívala se přímo na Zacha. „Jestli nemáš, co bys řekl užitečného, radši odejdi,“ vyzvala ho.

Viděla, jak po ní ostatní vrhají překvapené pohledy, Zach ale nevypadal nijak udiveně. Obličej, jemuž vévodil zobákovitý nos, měl ještě napjatější než obvykle. Zvedl se, bez jediného slova se otočil a odešel.

Jenny si roztřeseně znovu sedla.

„Ufff...“ hlesl Michael.

„Zasloužil si to,“ utrousila Dee.

Jenny věděla, že nejde o to, jestli si to Zach zasloužil. Michaela překvapilo, že na svého bratrance takhle vyjela.

Změnila jsem se, pomyslela si. Snažila se nad tím lhostejně mávnout rukou, ale nešlo to. Měla pocit, že se možná změnila víc, než zatím kdokoliv tušil.

„Musíme najít ten papírový dům,“ prohlásila.

„Jasně,“ přikývla Dee. „Podle mě sice není sebemenší šance, že by se P. C. a Boučač dostali až do třetího patra k Julianovi – po domě se pořád pohybuje ten had a vlk...“

„Plížil a Číhavec,“ upřesnila Audrey.

„... ale nesmíme nic nechávat náhodě.“ Ozvalo se zvonění. „Uvidíme se na fyziologii,“ dodala Dee směrem k Jenny, vzala si prázdnou plechovku od energetického nápoje a rozběhla se k uměleckému pavilonu.

Michael si smetl z klína drobký od sušenek, vstal a vykročil k tělocvičně.

Jenny věděla, že by si taky měla pospíšet. Potřebovaly se s Audrey převléknout na tenis. Momentálně jí ale bylo úplně jedno, jestli přijde pozdě.

„Nevynecháme?“ zeptala se.

Audrey na chvíli znehybněla se rtěnkou přiloženou ke rtům, pak se domalovala, zaklapla zrcátko a uklidila rtěnku do kabelky. „Co je s tebou?“ řekla.

„Nic se mnou...“ začala Jenny, ale najednou si všimla, že k nim někdo přistoupil.

Byl to o rok starší Brian Dettlinger, co chodil s Jenny na hodiny světové literatury. Nejistě se podíval na Audrey, ale když bylo jasné, že ta nikam nepůjde, obě pozdravil.

Jenny a Audrey mu odpověděly.

„Jenom mě tak napadlo,“ vysoukal ze sebe s pohledem na čmeláka, který poletoval nad květy agáve, „jestli máš... teda... doprovod na ples.“

Vždyť je přece po plesu, pomyslela si Jenny hloupě. Pak jí došlo, že samozřejmě myslel ples druháků.

Audrey vykulila svoje kaštanově hnědé oči. „Ne, nemá,“ odpověděla okamžitě a lehce našpulila rty. Tím vyniklo její mateřské znaménko.

„Ale mám *kluka*,“ řekla Jenny užasle. Všichni to věděli. Stejně jako všichni věděli, že je s Tomem už od základní školy a že o nich léta všichni mluví jako o Tomovi a Jenny, nerozlučné dvojici, jako kdyby byli srostlí. Všichni to přece *vědí*.

„No...“ pravil Brian Dettlinger rozpačitě. „Napadlo mě – on tady teď moc není a...“

„Děkuju,“ přerušila ho Jenny, „ale nemůžu s tebou jít.“ Věděla, že zní pohoršeně a že si to Brian nezaslouží. Neudělal nic špatného. Celá situace ji ale vyvedla z míry. Zjevně nebyla první, koho se ptal, protože bylo pondělí a ples proběhne už v sobotu, ale i tak se jednalo o kompliment. Brian Dettlinger nebyl žádný strupovitý prvák, který se na poslední chvíli snaží splášit doprovod. Byl to kapitán fotbalového mužstva a chodil s hlavní roztleskávačkou. Byl hvězda.

„*Ma è pazzo?*“ podivila se Audrey, když odešel. „Zbláznila ses? To byl *Brian Dettlinger*.“

„A co jsi čekala? Že s ním půjdu?“

„Ne... totiž...“ Audrey zavrtěla hlavou, mírně ji naklonila a přejela Jenny zkoumavým pohledem zpod uhlavě černých řas. „Vážně ses změnila. Je to skoro strašidelné. Jako kdybys rozkvetla a všichni si toho všimli. Jako kdyby se v tobě rozsvítilo světlo. Od té doby, co...“

„Musíme jít na tělák,“ skočila jí Jenny do řeči.

„Já myslela, že chceš vynechat.“

„Už ne.“ Jenny nechtěla měnit nic dalšího. Chtěla se

cítit v bezpečí, tak jako dřív. Chtěla být normální prvačkou, která se těší, až zhruba za měsíc začnou letní prázdniny. Chtěla Toma.

„Jdeme,“ řekla. Když vyhazovaly lahve od ledového čaje do kovové popelnice u angličtinářského pavilonu, na chvilku se jí zezdálo, že ji někdo pozoruje. Rychle se ohlédla, ale nikoho neviděla.

Tom sledoval, jak odchází.

Cítil se nepříjemně, když tak cíhal ve stínu za poškrábanými kovovými sloupy, které podpíraly verandovitou střechu angličtinářské budovy. Ale nedokázal se přimět k tomu, aby vyšel na světlo.

Ztratí ji a bude to jeho vlastní chyba.

Prohrál. Podělal to. Nejdůležitější věc ve svém životě – a ještě před sedmnácti dny si ani neuvědomoval, že je nejdůležitější. Až do 22. dubna. Do dne, kdy hráli Hru. Toho dne přišel Julian a odvedl Jenny pryč.

Jistěže Jenny miloval. Milovat ji bylo snadné. Ale nikdy nepřemýšlel o tom, jaké by to bylo bez ní, protože vždycky věděl, že s ním zůstane. Člověk přece taky nevysedává a nemedituje nad tím, co by bylo, kdyby zítra nevyšlo slunce.

Bral Jenny jako samozřejmost. Zlenivěl. Tak to dopadá, když všechno dostanete naservírované na stříbrném podnose. Když se nemusíte o nic snažit, protože vám všichni lichotí, jak vám to sluší, jakou máte bezva káru a jak skvěle umíte nadhazovat. Zkrátka když jste Tom Locke. Začnete si myslet, že nic nepotřebujete.

A pak zjistíte, jak jste se pletli.

Problém spočíval v tom, že ve chvíli, kdy si Tom začal uvědomovat, jak moc potřebuje Jenny Thorntonovou, ona naopak zjistila, že nepotřebuje jeho.

Viděl ji v tom druhém světě uvnitř papírového domu, který se stal skutečným. Byla tak odvážná a krásná, až se mu z toho točila hlava. Vedla si naprosto skvěle i bez něj.

To všechno by ještě nemusela být taková tragédie – nebýt Juliana. Stínového muže. Chlápka s očima barvy ledovcových jezer, chlápka, který je všechny unesl, protože chtěl Jenny. Což byla nepochybně podlost, ale Tom takové jednání plně chápal.

Od té chvíle, co se jí ukázal Julian, se Jenny změnila. Ostatní si toho možná ještě nevšimli, ale Tom ano. Byla teď jiná, ještě krásnější a prostě... jiná. Občas sedala se zasněným pohledem, jako by poslouchala věci, které nikdo z ostatních neslyší. Možná v duchu slyšela Julianův hlas.

Protože Julian ji miloval. A řekl to, vyslovil všechny ty věci, o nichž Toma nikdy ani nenapadlo se zmínit. A navíc disponoval ďábelským šarmem.

Jak by tomu mohla Jenny odolávat? Ta nevinná Jenny. Mohla si dokonce myslet, že dokáže Juliana změnit, nebo že není tak zlý, jak se zdá. Toma Julian neobloudil, ale k čemu bylo jí něco říkat? Viděl je spolu. Viděl, jak se na ni Julian dívá. Viděl, jak okouzlující umí být. Až si přijde pro Jenny příště, Tom prohraje.

Teď tedy nemohl dělat nic jiného, než schovávat se ve stínu a sledovat ji. Všimát si toho, jak se jí ve vánku pohupují pramínky vlasů barvy sluncem ozářeného medu, lehké jako kukuřičné hedvábí. Vzpomínat na její

oči, tmavě zelené s příměsí zlata. Jako kdyby byla celá ze zlata, dokonce i její pleť. Zvláštní, že se nikdy neobtěžoval tím, aby jí to řekl. Možná jí to přitom před chvílí říkal Brian Dettlinger. Toma nepřekvapilo, že si fotbalová hvězda přišla promluvit s Jenny; překvapilo ho ale, jak rychle odešel. Byl by rád slyšel, o čem si povídali.

Na tom ale nezáleželo. Nezáleželo na tom, kolik kluků za Jenny přijde. Tomovi dělal starost jediný – a ten ať si radši dává pozor.

Tom už ji nemohl mít, ale mohl ji chránit. Až se Julian vrátí – neexistovalo žádné *jestli*, neboť Tom si byl jeho návratem v podstatě jistý – až se Julian vrátí pro Jenny a znovu se pokusí využít její nevinnosti, Tom bude u toho, aby mu v tom zabránil. Nevěděl přesně jak, ale každopádně ho zastaví.

I kdyby při tom měl zemřít.

A jestli ho pak Jenny bude nenávidět, budiž. Jednou mu za to bude vděčná.

Tiše a odhodlaně sledoval obě dívky k tělocvičně, jednu s měděnými, druhou se zlatými vlasy.

Možná se mu to jenom zdálo, ale měl neodbytný pocit, že je sleduje ještě někdo jiný.

Do Centra odjeli dvěma auty – Audrey vzala Jenny do svého malého červeného Alfa Spideru a Dee s Michaellem v Michaelově Brouku. Jenny odhodlaně vstoupila dovnitř.

Navzdory veškeré duševní přípravě s ní západní stěna pokaždé zacloumala. Pokrývaly ji fotografie Summer.

Stovky fotografií. Nejen letáky a plakáty. Summeřini rodiče přinesli desítky snímků, aby ukázali Summer

z různých úhlů, nebo možná aby lidem připomněli, proč se rozesílají obálky a proč se vynakládá takové úsilí. Jednu z fotek někdo zvětšil do obrovských rozměrů, takže Summeřiny jemné plavé lokny dosahovaly délky půl druhého metru a její modré oči odstínu vistárie na ně shlížely jako oči boží.

„Kde je Tomík?“ zeptala se jedna z dobrovolnic Jenny. Byla to vysokoškolačka a pokaždé se ptala na Toma.

„Nevím,“ odpověděla Jenny stručně. Stejná otázka ji trápila už od oběda.

„Na tvém místě bych to věděla. Je to fešák. Měla bys na něj dohlížet...“ Jenny ji přestala poslouchat. Jako obvykle chtěla co nejrychleji z Centra zmizet. Bylo to přátelské, seriózní, rušné místo s atmosférou naděje a dobré vůle – a přitom šlo o frašku.

Když se Jenny otočila k velké mapě na stěně, sevřel se jí žaludek. Bylo zde vyznačeno, které čtvrti byly oblepeny plakáty a které dosud ne. Předstírala, že mapu studuje, ačkoliv dobře věděla, kam musí jít. Jestli byla uplakaná dívka kamarádkou P. C., možná bydlela blízko něj.

Skoro si ani nevšimla, že se otevřely dveře Centra a jeden z dobrovolníků zašeptal: „To je ta spiritistka, co volala. Ta z Beverly Hills.“

„Koukni na ten mercedes,“ poznamenal Michal.

Jenny se ohlédla a spatřila ženu s mléčně plavými vlasy a ověšenou spoustou luxusních zlatých řetízků. V tu samou chvíli se otočila i nově příchozí, uviděla Jenny – a prudce se nadechla.

Dáma vykulila oči a vykročila směrem k ní. Přiblíži-

la se k Jenny natolik, že její parfém přebil Audreyinu vůni Chloé Narcisse, a upřeně se jí zadívala do tváře.

„Viděla jsi je,“ zašeptala. „Ty z druhé strany.“

Jenny ztuhla jako přimražená. Jako by do ní uhodil blesk.

„Mám pro tebe vzkaz,“ řekla žena.

4. KAPITOLA

Jaký vzkaz?“ zamračila se Dee.
Žena nespouštěla pohled z Jenny. „Máš takový výraz,“ řekla. „Viděla jsi je – sličné elfy.“

„Sličné elfy?“ zopakovala Audrey ostrře. Její nejhorší noční můrou v papírovém domě byl příběh o Králi elfů, Erlkingovi. O duchovi, který obcházel Černý les a kradl děti. Julian jeho roli sehrál dokonale, a dokonce tvrdil, že je skutečným Erlkingem.

Stínoví muži. Pohádkové bytosti. Různé názvy z různých dob. *Panebože*, pomyslela si Jenny, *ona zná pravdu. Měla bych z toho mít radost.* Žaludek se jí ale svíral čím dál víc.

Žena odpověděla Audrey: „Tvory z minula. Někteří lidé mají dar vidět je tam, kde všichni ostatní vidí jenom vítr v trávě, stín nebo světelný odraz.“

Její tón Jenny zneklidňoval. Spiritistka zněla příliš... nadšeně a radostně. Ani zdaleka ne dost vystrašeně. „Jak vypadají?“

Žena se na ni se smíchem podívala. *Jako kdybys to sama nevěděla.* „Jsou to ty nejkrásnější bytosti, jaké si člověk dokáže představit,“ řekla. „Tvorové světla a štěstí. Často je vídám, jak tancují po hladině Malibu Creeku.“ Zvedla jeden ze svých řetízků a Jenny na něm uviděla přívěšek s krásnou mladou dívkou s průsvitnými křídly a vzdušnými šatečkami.

„Zvonečkové víly,“ pronesla Dee s kamennou tváří. Jenny se uvolnila. Tahle žena neví o Stínových mužích zholo nic. Je to jenom další cvok.

Spiritistka se pořád usmívala. „Vzkaz zní: *Náladoví.* Řekli mi, abych ti ho vyřídila.“

„Náladoví? Ach,“ odpověděla Jenny. „Tak děkuji.“ Pokud šlo o Summer, byl takový vzkaz stejně zbytečný jako kterýkoliv jiný.

„Náladoví,“ zopakovala žena. „Nebo aspoň myslím. Občas rozeznám jenom samohlásky. Mohlo to být...“ Zaváhala, potřásla hlavou a vrátila se ke svému mercedesu.

„Chvíli jsem si myslela, že možná něco ví,“ zahučela Audrey.

Jenny vzala štos letáků a plakátů. „Pojďme pryč.“

Venku si ujasnily další postup. „P. C. bydlí na Ramona Street číslo třináct set dvacet dva,“ řekla Jenny. Zнала tu adresu z paměti. Bylo to první místo, na které se zaměřili – tam a na Bouchačův dům. Pochopitelně je nemohli prohledávat osobně, ale jeden z laskavějších vyšetřovatelů jim prozradil, že ani u jednoho policie nenašla žádný papírový dům.

„Dee, ty a Michael můžete začít tady a pokrýt oblast

na západ, řekněme k Anchor Street. Audrey a já si vezmeme na starost východní stranu až k místu, kde Landana přechází v Sycamore. Nezapomeňte, že teď sháníme tu holku.“

„Jinými slovy prohledáváme celou jižní stranu města,“ povzdychl si Michael. „Dům od domu.“

„Pochopitelně to nestihneme všechno dneska,“ řekla Jenny. „Ale budeme pokračovat, dokud to nezvládneme.“ Podívala se na Dee, která nepatrně přikývla na znamení, že dohlédne na Michaela, aby to nevzdal předčasně.

Ani Audrey nevypadala nijak spokojeně. „Ve spoustě z těch domů už jsme jednou byli. Co jim máme vykládat, když nám řeknou, že ty letáky mají?“

„Pověz jim, že prodáváš encyklopedie,“ zazubila se Dee a nahnala Michaela do Brouka.

Audrey zavrtěla hlavou, nastoupila s Jenny do Alfa Spideru a vyjely. Měly staženou střechu a vítr zvedal Jenny z drdolu měděné pramínky vlasů a opíral se jí do tváře.

Nechtěla o ničem přemýšlet – o spiritistce, o Zachovi ani o Tomovi. Zvláště ne o Tomovi. Potají doufala, že se třeba po škole ukáže v Centru. Vyhýbal se jí, to bylo jasné.

Pálily ji oči i nos. Chtěla, aby byl s ní. Jestli bude ještě chvíli vzpomínat na jeho oříškově hnědé oči se zelenými skvrnkami, na jeho teplo, sílu a bezstarostný úsměv, rozpláče se.

„Zajedeme na Eastman a Montevideo Avenue.“ Ta slova jí splynula ze rtů, jako kdyby je řekl někdo jiný.

Audrey na ni pohlédla úkosem, ale zatočila na jih.

Eastman Avenue, kde v nedávné době došlo k tolika pouličním výtržnostem, byla téměř opuštěná. Jenny sem nezavítala od Tomových narozenin, kdy se sem vydala koupit hru na večírek. Když se přiblížily k Montevideo Avenue, vybavilo se jí vše z poslední návštěvy – modravé šero, kroky za zády, strach. Skoro očekávala, že na chodníku uvidí P. C. v černé vestě a Bouchače ve flanelové košili.

Audrey zatočila do Montevideo Avenue a zastavila.

Nástěnný obraz pořád znázorňoval ulici a uprostřed se skvěl realistický obchod s vývěskou Další hry. Tvořila ho však jen pomalovaná betonová plocha. Zůstával dvourozměrný. Nevyčnívala z něj žádná klika.

Za touhle stěnou se setkala s Julianem na místě, které nepatřilo do normálního světa.

Na ulici se povalovaly cáry papíru – mezi nimi i zářivě žlutý leták o Summer.

Jenny se najednou cítila úplně vyčerpaná. Netušila, co tu chtěla najít, ani co ji vlastně přimělo se sem vrátit.

Audrey se zachvěla. „Nelíbí se mi to tady.“

„Mně taky ne. Byl to hloupý nápad.“

Vyjely zpátky k severu. Projížděly kousek od Summerina domu. V téhle čtvrti většina aut měla lehce pomačkané karosérie, stála v postranních dvorech na cihlách nebo byla rozmontovaná. Odpoledne se tu zdálo být jasnější a po chodnicích pobíhaly pihovaté děti s vlasy vyšisovanými od slunce, nebo naopak s černými vlasy a snědou pletí.

Zaparkovaly u Základní školy George Washingtona a zvedly střechu.

U každého domu říkaly totéž.

„Dobrý den, jsme z občanského výboru pro pátrání po Summer Parker-Pearsonové. Můžeme vám dát leták...?“

Pokud obyvatelé domu vypadali příjemně, snažily se z nich vymámit pozvání dál. Pak přešly od „Hledáme Summer“ k „Hledáme důležitou stopu související s jejím zmizením“, což znamenalo ten papírový dům. A dnes také k „Hledáme někoho, kdo by o ní mohl něco vědět“, což znamenalo uplakanou tmavovlásku a utrápenýma očima.

Hlavně se pokoušely mluvit s dětmi.

Děti vědí a vidí plno věcí. Dospělí je obvykle jen zdvořile vyslechli, ale děti se jim dychtivě snažily pomoci. Jezdily za nimi na kolech, navrhovaly, kde by se mělo hledat, a vzpomínaly, že včera nebo možná předevčírem snad viděly někoho, kdo se podobal Summer.

„Ten papírový dům je hodně důležitý, ale může být nebezpečný. Mohl ho vzít kdokoliv, protože vypadal jako hračka,“ vysvětlovala Jenny jednomu devítiletému klučinovi, zatímco Audrey zaměstnávala jeho matku. Chlapec pozorně přikyvoval. Za ním na pohovce potažené popraskanou kůží seděla asi pětiletá holčička s ohmatanou knihou v klíně.

„To je Nori. Ještě neumí číst.“

„Ale umím.“ Nori sklonila hlavu ke knize, ale nespouštěla přitom oči z bratra. „Pak Červená karkulka řekla: *Babičko, proč máš tak velké oči?* A vlk odpověděl: *Abych tě lépe viděla.*“

Jenny se na ni usmála a obrátila se zpátky k chlapci.

„Takže kdybys tu bílou krabici někde viděl, nedotýkej se jí, ale zavolej na číslo z letáku a nech mi vzkaz.“

„*Babičko, proč máš tak velké uši?*“

„Stačí říct: *Našel jsem to* a já budu vědět, o co jde.“

Chlapec znovu přikývl. Chápal, co jsou stopy a tajné vzkazy.

„*Abych tě lépe slyšela.*“

„Nebo kdyby některý z tvých kamarádů něco věděl o tmavovlasé holce, která se přátelila s P. C. Serranim...“

„*Babičko, proč máš tak velké zuby?*“

Audrey domluvila s matkou, Jenny rychle poklepala chlapci po rameni a obrátila se k odchodu.

„*Abych tě mohla lépe sežrat!*“ vyvrískla najednou Nori a vyskočila. Jenny se prudce otočila a letáky jí vypadly z rukou. Nori stála s vytřeštěnýma očima a šklebila se. Jenny v ní na zlomek vteřiny neviděla dítě, nýbrž malého znetvořeného skřítka.

Pak matka vykřikla „Nori!“ a Jenny se vrátila do reality. Když se shýbla, aby posbírala letáky, cítila, jak se červená.

Nori se rozhihňala a Jenny se omluvila. Matka plísnila dceru. Konečně vyšly zpátky na ulici.

„Nikdy nebudu mít děti,“ řekla Audrey.

Pokračovaly v obchůzkách. Někteří lidé se k nim chovali přátelsky, jiní je hrubě odbývali. Jeden do půl těla nahý chlap se ošklivě zachechtal, když se ho začaly ptát na Summer, a zasípal: „Hledaly jste v obchodáku?“ Skoro všichni už o pohřešované dívce slyšeli.

Minul čas večere. Zavolaly rodičům, že se zdrží venku, dokud bude světlo.

Jenny se po očku podívala na Audrey, která nebyla typ, co trpí mlčky. Jenny očekávala, že ji bude muset přemlouvat, aby pokračovaly v pátrání takhle dlouho.

Dojem, který si člověk o Audrey mohl udělat na základě jejího žurnálového zevnějšku, byl zcela mylný.

Došly na ulici, kde si hrála spousta dětí. Jenny poznala chlapce se světle plavými vlasy, který stál čelem ke stromu. Byl to Summeřin desetiletý bratr.

„Came!“ řekla polekaně. Neslyšel ji. Dál počítal, opřený o obě ruce. Ostatní děti se schovávaly do otevřených garáží, za keře a do břechtanu. Jenny poznala další dvě z nich – Deenu mladší sestru Kiu a svého vlastního mladšího bratra Joeyho.

UVĚDOMILA SI, ŽE SI PŘIŠLY PO VEČEŘI HRÁT S CAMEM. Pro Kiu to přitom byla dlouhá cesta, i na kole.

„Co je to za hru?“ zeptala se Audrey.

„Vypadá to na četníky a zloděje.“ Při pohledu na kamarádkin nechápavý výraz si Jenny připomněla, že Audrey jakožto dcera diplomata vyrůstala všude možně, jen ne v Americe. Kdyby její otec neodešel předčasně na odpočinek, teď by taky určitě nebyla v Kalifornii.

„Je to taková hra na schovávanou. Chytáš zloděje a odvádíš si je na základnu jako vězně. Hele, pozor!“ Jenny chytila malou postavičku, která se vyřítila z nedalekého břechtanu, zakopla a proletěla vzduchem. Byla to Kia, pronásledovaná Camem.

Kia vzhlédla. Nebude tak vysoká jako Dee, ale rostla do stejné krásy. Camovy vlasy připomínaly chmýří pampelišky a měl je ještě světlejší než Summer. Vypadal

díky nim zvláště bezbranně, ačkoliv Jenny věděla, že není žádná křehotinka.

Narozdíl od Summer, která v sobě neměla ani špetku tvrdosti. Summer byla křehká jako foukané sklo.

Od noci, kdy hráli tu Hru, se Jennyiny emoce podobaly lodím narážejícím do tlusté plátěné zábrany – odřízla se od nich, ale pořád na ni doléhaly. Při pohledu na Cama vyvěřely na povrch. Smutek po Summer a provinilost. Oči se jí zalily slzami.

Co mu pro všechno na světě může říct? „Je mi to líto“ znělo tak nedostatečně a uboze.

Ostatní děti se vynořovaly z úkrytů a zvědavě se shromažďovaly kolem Audrey a Jenny, která stále nebyla s to promluvit. Audrey jí přispěchala na pomoc.

„Copak to hraje?“ zeptala se.

„Ovce a nestvůry,“ odpověděl Cam. „Já jsem nestvůra.“

„Hm. Jak se to hraje?“

„Když jsi ovce, schováš se,“ vysvětlovala Kia, „a nestvůra tě hledá. Když se tě dotkne, jsi zajatá a musíš jít do jejího doupěte. Tam zůstaneš, dokud nepřijde jiná ovce a nepustí tě ven...“

„Nebo dokud tě nestvůra nesežere,“ doplnil Cam drsně.

Kie se zablýsklo v očích. „Ale nemůže tě sežrat, dokud nepochytá všechny ovce. Všechny do poslední.“

Četníci a zloději, pomyslela si Jenny. S jediným četníkem a spoustou zlodějů. Tahle verze jí ale připadala příliš krutá, stejně jako pohled v očích Cama-nestvůry. Bože, jaké to pro něj asi musí být doma?

„Came,“ oslovila ho. Jeho chladné modré oči se na ni upřely. „Pověděli ti rodiče, co jsme říkali, že se stalo Summer?“

Krátce přikývl.

„No...“ Jenny měla dojem, že to, co se chystala udělat, by se Abě nezamlouvalo. Všechny tyhle děti ale znaly Cama a měly ho rády. Jenny k nim cítila pevnější pouto než ke komukoli jinému.

„Vím, že to zní bláznivě a že tomu tvoje mamka s tátou nevěří. Ale byla to pravda, Came. Neublížili jsme Summer a nechtěli jsme, aby jí ublížil někdo jiný. Ani nevíš, jak je mi líto...“ Z očí se jí vyřinuly slzy. Cam sklopil zrak a Jenny se snažila ovládnout.

„A teď se snažíme zabránit tomu, aby ten, kdo jí ublížil, ublížil ještě někomu dalšímu,“ zašeptala. Připadala si hloupě, jako v televizním programu „Nehledanější osoby Ameriky“.

K hloučku se připojil Joey, zardělý až ke kořínkům blondatých vlasů kvůli potupě, že jeho starší sestra brečí na veřejnosti. Camův ledový pohled ale maličko roztál.

„Takže to všechno, co se vykládá, že hledáte nějaký dům z kartonu, je pravda?“

„Ono se o tom povídá? To je dobře.“ *Funguje to*, pomyslela si Jenny. Dětská šuška. Ve výrazech těch dětí bylo cosi povzbudivého. Neuzavírali se jako dospělí, zůstávali otevření, zaujatí a přístupní. „Poslouchejte,“ spustila, „ten dům hledáme pořád a teď navíc ještě holku, která se kamarádila s P. C. Serranim.“ Snad posté popsalá uplakanou dívku.

Děti poslouchaly.

„Moc s ní chceme mluvit,“ dodala Jenny.

A vysvětlila proč. Proč potřebují sehnat tu holku i proč potřebují najít ten dům. Víceméně jim vysvětlila, kdo je Julian. Použila mírnější výrazy, ale pověděla jim pravdu.

Když domluvila, dlouze vydechla – a v jejich upřených pohledech viděla něco jako odhodlání. Děti si nechávaly její slova projít hlavou a byly ochotné o nich uvažovat. Dokonce i Joey, který se jí poslední dva týdny vyhýbal, vypadal zcela přesvědčeně.

„Po tý holce se podíváme zítra,“ řekl stručně. „Promluvíme si s děťma, který maj bráchy a ségry na nižší střední, takže by ji mohli znát.“

„Výborně!“ přikývla Jenny potěšeně a ušetřila ho další potupy v podobě veřejného polibku od sestry. „Ale buďte opatrní. Jestli najdete ten papírový dům, nedotýkejte se ho.“

Dětem zmizely z tváří poslední zbytky pochyb. Všechny vážně přikývly. Její naléhavost je přesvědčila. Měla pocit, jako kdyby právě naverbovala tým malých soukromých detektivů.

„Díky,“ řekla. Usoudila, že je čas na uvážlivý ústup, a ukázala Audrey k dalšímu domu.

„Dáme si to ještě jednou?“ ozvalo se za ní a jiný dětský hlas odpověděl: „Ale kdo bude nestvůra?“

„Cam. Jestli nechce, musí uhodnout, kdo přidá oko,“ zatrylkovala melodicky Kia. Na prahu sousedního domu se Jenny ohlédla.

Cam k ní byl otočený zády a podstupoval jakýsi komplikovaný obřad vybírání příští nestvůry. „Kreslím

ti na záda hada,“ odříkala Kia a načrtla vlnovku. „Kdo mu přidá oko?“

Někdo poskočil dopředu a dloubl Cama mezi lopatky. „Courtney!“ vykřikl Cam.

„Špatně! Jsi zase nestvůra!“

Dveře se po Audreyině zaklepaní otevřely. „Ano?“

Jenny se snažila odtrhnout pozornost od hry. Bylo na ní něco... i na tom hadovi... jsou všechny dětské hry tak drsné? A co pohádky? *Abych tě mohla sežrat...*

Děti možná vědí něco víc než dospělí, uvědomila si s mrazením, zatímco je nějaká paní zvala dál.

Když znovu vyšly na ulici, obloha byla tmavě modrá a na východě ztrácela barvu. Stmívalo se. Ulice byla prázdná.

Prima. Jenny byla ráda, že Joey míří k domovu, nebo už je dokonce doma.

„Chceš dodělat tenhle blok?“ zeptala se Audrey.

„Já... jasně, proč ne?“ odpověděla Jenny překvapeně.

Pokračovaly po jedné a pak i po druhé straně ulice. Jenny se přistihla, že si u každého domu počíná ledabyjeji. Obloha získala odstín půlnoční modře a světlý pruh na západě zmizel. Netušila proč, ale zmocňovaly se jí obavy.

„Necháme toho,“ navrhla, když jim zbývaly poslední tři domy. „Myslím, že bychom se měly vrátit.“

Půlnoční modř pomalu přecházela v čern. Pouliční lampy se zdály být daleko od sebe a Jenny si najednou vzpomněla na ostrůvky záře v Zachově noční můře. V noční můře, kde je nekonečnou temnotou pronásledoval lovec.

„Hele, počkej na mě!“ ozvala se Audrey.

Jenny ji chytila za ruku. „Ne, ty si pospěš. Dělej, Audrey, musíme se dostat zpátky k autu.“

„Co tím myslíš? Co je s tebou?“

„Nevím. Prostě se k němu musíme vrátit!“ Jennyin mozek vysílal jakési primitivní varování. Varování z dob, kdy dívky chodily s koženými měchy pro vodu. Zmocnil se jí podobný pocit jako s Julianem. Vzpomínka na doby, kdy v temnotě kolem hliněných chatrčí obcházeli levharti. Kdy největší nebezpečí představovala tma.

„Jenny, tohle se ti vůbec nepodobá! Kdyby tady bylo čeho se bát, bála bych se toho hlavně já,“ odpověděla Audrey a bránila se Jennyině popohánění. „To ty jsi vždycky chodila do špatných čtvrtí...“

„Jo, a podívej, kam mě to přivedlo!“ skočila jí Jenny do řeči. Zběsile jí tlouklo srdce a přerývaně oddechovala. „Pojď!“

„Nerada ti to říkám, ale v těchhle botách nemůžu běžet. Mučí mě už hodiny.“

Blikavé pouliční osvětlení dopadalo na Audreyiny těsné italské střevíčky. „Ach, Audrey, proč jsi něco neřekla?“ zeptala se Jenny zděšeně a prudce se ohlédla za sebe. Něco zaševalilo v oleandrech.

Tam, kde všichni ostatní vidí jenom vánek v trávě nebo stín...

„Audrey, zuj si ty boty. Hned!“

„Nemůžu běžet bosa...“

„Něco je za námi. Musíme odtud rychle vypadnout. Tak dělej!“ Jenny ji za sebou začala zase táhnout skoro

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.